

Tim en Janneke waren met hun ouders op bezoek in de oude stad Brugge. De geplaveide straten en hoge, eeuwenoude gebouwen vulden hen met verwondering.

**Terwijl hun ouders de grandioze
pleinen bewonderden, besloten Tim
en Janneke, vol nieuwsgierigheid, een
klein, rustig steegje te verkennen dat
ze hadden gezien.**

**Dieper en dieper gingen ze, tot ze aan
het einde van het steegje kwamen.
Daar, bedekt met dikke klimop, stond
een oude stadspoort, bijna aan het
zicht onttrokken.**

**Toen ze beter keken, zag Tim iets
glinsteren in een spleet in een van de
stenen naast de poort. Het was een
sleutel, oud en versierd, weggestopt.**

**"Een sleutel!" fluisterde Janneke,
haar ogen wijd van opwindung.
"Denk je dat hij de poort opent?"**

**Tim vond een oud, roestig sleutelgat
op de poort, bijna verborgen door
een stuk klimop. De sleutel leek
ervoor gemaakt te zijn.**

**Met een diepe ademhaling stak Tim
voorzichtig de sleutel in het slot en
draaide hem om. Het klikte, niet
hard, maar met een zacht, oud geluid.**

**Maar de poort ging niet zomaar open.
In plaats daarvan verscheen er een
glinsterend licht, dat helderder en
helderder werd en voor hen wervelde
als een magisch portaal.**

**Ze stapten erdoorheen, nieuwsgierig
en een beetje bang. Aan de andere
kant zag de stad er hetzelfde uit,
maar toch compleet anders.**

Weg waren de auto's en moderne kleding. In plaats daarvan liepen er mensen in lange mantels en eenvoudige jurken rond, en paarden trokken karren door de straten.

**Ze zagen kooplieden hun waren
verkopen, en zelfs een ridder die
rinkelend voorbij kwam in een
glimmend harnas! Het was alsof ze
een geschiedenisboek binnenstapten.**

**"We moeten in het verleden zijn!"
fluisterde Janneke, haar stem vol
verwondering. "Maar hoe komen
we terug?"**

**Een vriendelijke oude vrouw, gekleed
in een lange, donkere jurk, merkte
dat ze er verloren uitzagen. Ze
glimlachte vriendelijk en gaf hen een
klein, opgerold perkament.**

"Om terug te keren, los dit raadsel op, jonge reizigers," zei ze zacht. "Ik heb steden, maar geen huizen. Ik heb bergen, maar geen bomen. Ik heb water, maar geen vissen. Wat ben ik?"

Tim en Janneke dachten heel hard na. Ze keken rond in de oude stad, naar de echte bergen in de verte en de grachten in de buurt.

GRANVHC
12VU2

**"Steden, maar geen huizen... bergen,
maar geen bomen... water, maar geen
vissen," herhaalde Tim, in een poging
er chocola van te maken.**

**Plotseling hapte Janneke naar
adem! "Een kaart!" riep ze uit. "Het
is een kaart!"**

Ze haastten zich terug naar de oude stadspoort. Zodra Janneke hardop "Kaart!" zei, verscheen het gloeiende portaal opnieuw, helder glinsterend.

**Met een laatste blik op het verleden
stapten ze terug door het portaal en
bevonden ze zich weer in het rustige
steegje van het moderne Brugge.**

**De sleutel was verdwenen, en de poort was
weer gewoon een poort. Ze hadden een
geheim avontuur om te onthouden, en
leerden dat nieuwsgierigheid nieuwe
werelden kan openen, en slim nadenken je
thuis kan brengen.**

